

dat. En heel Deel af disse Dvelfer henlægges nemlig til den Tid, der følger efter den første Dvelfestid, som rigtignok specielt fører Navnet Recrutfkole, skjøndt egentlig den hele Tid, hvori Soldaten er til Tjeneste, ikke er andet end en Recrutfkole. Jeg bestyrkes saameget mere i min Paastand, at et nyt Princip er nedlagt i dette Lovforslag, som det i § 2 er fastsat, at Mandstaber af enhver Troppart skulde i Løbet af de 6 Maaneder gives Anledning til at erhverve sig den fornødne Dygtighed, og der saa tilfødt sættes: „Fordrengerne maae ikke stilles højere end, at de uden Vanskelighed kunne fyldestgøres af enhver nogenlunde dygtig og virksom ung Mand.“ Jeg finder her et ganske nyt Princip opstillet, det nemlig, at man skal indrette Krigskunsten og den deraf betingede Færdighed saaledes, at den bringes til at gaae istaae, eller maaskee endog saa trænges tilbage til et saadant Punkt, at det gjøres muligt for en virksom ung Mand uden Vanskelighed i den her angivne Tid af 6 Maaneder at kunne opnaae den fornødne Færdighed (Grundtvig: Ja!). Ja, det Princip finder jeg rigtignok stridende imod al Fornuft (Ne!). Jeg troer, at vore Hænder idetmindste ikke ville følge dette Princip; jeg troer, at de ville af al Magt søge at udvikle Krigskunsten og Skydekunsten, dernæst gøre de behørigte Fordrenger til Færdigheder og krigeriske Egenstaber hos Soldaten, og at de neppe ville tage i Betragtning, om det skulde medføre, at den unge Mand havde lidt Vanskelighed ved at lære det Nødvendige i den foreslaaede Tid, de vilde nok forlange disse Færdigheder lærte, selv om han behøvede noget længere Tid dertil end 6 Maaneder. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved disse specielle Bestemmelser; men, da de berøre et almindeligt Princip, nemlig Tidsbestemmelsen for Soldatens Uddannelse, skal jeg tillade mig at anføre nogle Momenter, som vedkomme Besvarelsen af dette Spørgsmaal. Jeg skal da først i Anledning af nogle Uttringer, som ere faldne her i Thinget og andetsteds, tillade mig at gøre opmærksom paa den store Forskjel, der er imellem at uddanne en Soldat i Krigstid og at uddanne ham i Fredstid (Tscherning: Hør!). I Krigstid har man et ganske andet

Materiale forhaanden til disse Dvelfer, end man har i Fredstid; i Fredstid er man nødt til at benytte Surrogater, ja undertiden endog saa maadelige Surrogater, fordi Ingen har opdaget nogen, som ere bedre. Lad os kun betragte de første Dvelfer paa Exerceerpladsen, naar Krigen staaer for Døren, og i Fredstid; man vil da see, at Soldaten i første Tilfælde med en ganske anden Lyft og Iver end ellers underkaster sig de uønskelige Dvelfer, fordi han tænker paa, at han, meget snart vil komme til at benytte dem, fordi han, gennemtrængt af Kjærlighed til Fædrelandet, vil stræbe efter at yde sit Bidrag til Forsvaret mod dets Fjender, fordi Livsopholdelsesdriften og Ansvarret for Kammeraters Liv bevirker, at han med Begjærlighed indprenter sig de Lærdomme, som gives ham af hans Foresatte i dette Tiemed, og gjør, at han villig finder sig i de uønskelige Gjenstande, som ere nødvendige for at erhverve den fornødne foreskrevne Færdighed. Under Bevægelserne i sluttede Afdelinger, som idelig og ibelig maae reguleres, paatrænger sig ham Tanken om, at denne Sammenlutning under Marchen mod Fjenden giver Styrke; i Fredstid derimod paatrænger sig ham under de fleste Dvelfer den Tanke, at de kun give Kjedsommelighed. Blandt de Egenstaber, som en Soldat maa have, hører ogsaa, at han, naar han staaer paa Post, skal kunne vise Agtpaagivenhed, Narvaagenhed, Taalmodighed og Udholdenhed. Naar man nu blot vil tænke sig den store Forskjel, der er imellem at staae paa Post i Feldten og saa at gøre det i Garnisonen eller i Fredstid, idet Soldaten i første Tilfælde uvilkaarligt anvender den højeste Grad af Opmærksomhed paa Alt, hvad der nærmer sig, paa alle Bevægelser, fordi han veed, at hans eget og hans Kameraters Liv, ja maaskee Kampens Udsald er afhængig af hans Narvaagenhed, medens han i sidste Tilfælde i Reglen kun kan gives lemmelig ubetydelige Ting at iagttage, og det bedste Middel til at vække hans Opmærksomhed bestaaer i at lade ham hondrere de Foresatte, naar de gaae forbi, eller om Natten at passe paa at raabe: Hvem der? og sætte Bajonetten paa Bryttet af en Foresat, som han meget godt kender, og som han ikke agter at gjøre